

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Alison Gaylin

Ce a rămas din mine

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

*Pentru James Conrad, „principalul“ meu
pentru totdeauna*

*Mi-ar plăcea să am mai multe surori, căci poate astfel
dispariția uneia n-ar lăsa în urmă atâta tăcere.*

— EMILY DICKINSON

Prolog

În Carpentia, Instituția Corecțională pentru Femei din centrul Californiei, termostatul păstrează întotdeauna o temperatură scăzută, de doar 13 grade. Există un motiv pentru asta, care ține de psihologia aplicată, după cum îmi spune unul dintre gardieni. La temperaturi reduse, prizonierii sunt mai vioi și mai productivi, ba chiar mai amabili.

— Căldura, zice gardianul, ai cărui ochi ca de catifea neagră nu se potrivesc deloc cu trupul înalt și musculos. Îi afectează pe oameni.

Într-un fel, povestea lui Kelly Lund dovedește spusele paznicului, căci tocmai pe 28 iunie 1980, în cea mai fierbinte noapte a celui an, Lund, pe atunci în vârstă de șaptesprezece ani, amețită din pricina unui amestec de marijuana și cocaină, a intrat în vila din Hollywood Hills a regizorului nominalizat la Oscar John McFadden și, în toiul propriei lui petreceri, l-a împușcat mortal. Să fi fost căldura, și nu drogurile, cea care a îndemnat-o pe această fată oarecare să intre într-o locuință plină cu elita mediului artistic din Los Angeles, cu vedete rock ultra-grozave și manechine incredibil de slabe, cu zeii și zeițele marilor ecrane, ale căror chipuri glorioase onorau paginile revistelor de film pe care Kelly cea singuratică se știe că le ținea stivuite sub pat?

Să fi fost temperatura de 34 de grade (și poate furia orbitoare stărnită de ea) cea care a împins-o pe această sărăntoacă de la Hollywood să treacă pe lângă o constelație de bogătași și să intre în opulentul living decorat cu motive marocane al lui McFadden, unde, găsindu-l singur, să-i tragă trei gloanțe în piept și în cap?

Iau în calcul această posibilitate acum, în timp ce gardianul mă conduce în celula lui Lund, acest pătrat ordonat și posomorât care i-a servit drept cămin în ultimii șapte ani. Iar când intru și o găsesc stând pe patul ei, îmbrăcată în hainele portocalii ale instituției, mă hotărăsc să aduc, în felul meu, vorba despre asta.

— Kelly, simți vreodată lipsa soarelui?

Ea ridică privirea spre mine, ochii cenușii părând la fel de aspri și de seci ca gratiile închisorii. În șapte ani, Kelly Lund n-a îmbătrânit nici măcar o zi. E greu de imaginat că va îmbătrâni vreodată. Pielea ei n-are niciun rid, întreaga ei ființă fiind la fel de insensibilă față de trecerea timpului ca și față de toate emoțiile care te transformă: rușine, regret, grijă. Vinovăție.

— Soarele e tot acolo, îmi spune ea. N-am niciun motiv să-i simt lipsa.

— John McFadden nu mai e.

— Adevărat.

— Lui îi simți lipsa?

— Nu știu.

— Îți pare rău că l-ai ucis?

— Așa a fost să fie.

— Moartea lui?

— Da.

— De unde știi?

— Dacă n-ar fi fost, cineva m-ar fi observat înainte să ajung în living.

Se oprește pentru o secundă, hotărându-se dacă să mai continue sau nu. Cântărindu-și opțiunile.

— Mă consider, spune ea în cele din urmă, o unealtă a sorții.

— Nu soarta l-a omorât pe John McFadden, Kelly. Ci tu.

Privirea lui Lund rătăcește și, preț de o clipă, pare absorbită de zidul cenușiu și anost al celulei, ca și cum ar vedea în el ceva ce există și în ea.

— Tu ai convingerile tale, îmi spune. Eu le am pe ale mele.

* * *

Probabil că, pe undeva, totala lipsă de strălucire și de culoare a lui Kelly Lund e un mecanism de apărare. Când avea doar cincisprezece ani, sora ei geamănă, Catherine, a furat mașina mamei lor, a condus până la Chantry Flats (un loc izolat din San Gabriel Valley, cu vedere panoramică, preferat de îndrăgostiți) și și-a luat viața aruncându-se în canion. Aspirantă la o carieră de actriță, Catherine avea tot ceea ce lui Kelly Lund îi lipsea: frumusețe, însuflețire și o charismă innăscută, îndeajuns de puternică încât să-i câștige accesul în lumea tinerilor petrecăreți de la Hollywood, la frageda vârstă de doar paisprezece ani. Dar Catherine mai era și zbuciumată, vulnerabilă, genul de fată care simte totul pușin prea profund și care, în cele din urmă, s-a lăsat, în mod tragic, copleșită de acele sentimente.

Dimpotrivă, s-ar putea ca tocmai caracterul searbăd al lui Kelly Lund să fi fost cel care a ținut-o în viață și pe linia de plutire, în același acvariu cu rechini care au devorat-o pe sora ei. Un cub de gheață în comparație cu flacăra vie a lui Catherine, Kelly avea pușini prieteni și, în afara unei scurte și ciudate relații cu Vincent, fiul lui McFadden, a dus o viață

Alison Gaylin

lipsită de evenimente, înainte să comită cruda faptă ce avea să-i aducă faima din lipsa căreia s-a stins încântătoarea ei geamănă.

— Știi, a fost cât pe ce să nu mă duc la petrecere, îmi spune ea acum. Era cald afară și nu mă simțeam prea grozav. Dar pe urmă m-am răzgândit.

Niciodată n-am mai văzut un chip atât de placid, doi ochi atât de fiști. Nu pot să nu mă întreb cum trebuie să fi arătat ochii ăștia prin obiectivul lui John McFadden, cu o săptămână înaintea morții lui, când, la insistențele fiului său, acesta a filmat-o pe Kelly Lund pentru o probă de actorie.

— L-ai mai fi omorât pe John, o întreb, dacă s-ar fi purtat frumos cu tine în timpul probei?

Lund îmi zâmbește. E același zâmbet pe care l-a arătat lumii în fața tribunalului din LA, în ziua pronunțării sentinței. De fapt, nu seamănă deloc cu un zâmbet. E mai degrabă o dezvelire a dinților.

— De unde să știu? îmi spune.

În cameră se face și mai frig.

EXTRAS DIN

Mona Lisa: Adevărata poveste a lui Kelly Lund, ucigașa de la Hollywood
de Sebastian Todd, 1989

Capitolul 1

11 februarie 1980

Abia după ce profesorul de științe, domnul Hansen, i-a adresat lui Kelly Lund a treia întrebare consecutivă la care ea nu știa să răspundă (cea despre mitocondrii), Bellamy Marshall i-a aruncat fetei un bilețel. Kelly a spus „ăăm” și a înghițit în sec, ca să-și pună din nou în mișcare gura uscată, moment în care a simțit cum un cocoloș de hârtie i se lovește de picior. Totuși, la început n-a gândit: *bilețel*. A gândit: *cocoloș cu scuipat*.

Kelly era scuipată des. Atât de des, încât odată i-a povestit și mamei sale despre asta.

— Aruncă în mine cu cocoloșe pline de scuipat. Râd de hainele mele pentru că sunt ieftine.

— Ieftine? exclamase mama ei. Hainele tale te acoperă acolo unde ar trebui să fii acoperită, ceea ce nu pot spune despre colegile tale de școală. Dacă vrei să discutăm despre ce e *ieftin*, Kelly, pe fetele alea le-aș numi eu *ieftine*.

Kelly jurase în taină să nu mai discute niciodată cu mama ei despre școală. Așa că nu s-a uitat la bilețel atunci când acesta a lovit-o în picior. L-a ignorat, la fel cum

ignora toate cocoloașele cu scuiapat, la fel cum ignora atâtea din câte i se întâmplau, la școală sau în altă parte. *Ignoră-le și o să dispară.* Metoda funcționa pentru majoritatea lucrurilor care o făceau să sufere, dacă nu chiar pentru toate.

Domnul Hansen a spus din nou chestia cu mitocondriile, iar Kelly a încercat să se agațe de cuvintele lui, să le transforme în ceva cât de cât logic. Dar n-a putut. Simțea soarele pătrunzând prin ferestrele clasei, mâncărimea pe care i le provocau puloverul cu nasturi și elasticul fustei de țărăncuță care-i tăia pielea, toate astea mult mai reale decât întrebarea.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Și asta simțea.

— Domnișoară Lund? a spus domnul Hansen.

Kelly a lăsat privirea în podea. A bătut din pleoape. A simțit cum începe să evadeze...

— *Domnișoară Lund.*

Vreme de câteva secunde, sau poate mai mult, Kelly a alunecat într-un vis. Un vis adevărat, în care avea șapte ani și era din nou cu sora ei, șezând turcește pe dușumeaua dormitorului lor, cu genunchiul lipit de al lui Catherine, uitându-se cât putea de atent în ochii ei verzi ca sticla.

— *Cine mișcă prima moare.*

— *Dar... dar... eu nu vreau să mor, Catherine.*

Catherine își pune o mână peste a ei. E caldă, și uscată, și liniștitoare.

— *Nu te speria, Kelly. Mă știi doar. Eu mă mișc întotdeauna prima.*

— Domnișoară Lund! Te țin trează?

Kelly a deschis brusc ochii. S-a auzit spunând:

— Nu. Adorm fără probleme.

Oh, nu...

O tăcere stranie s-a așternut în clasă, atmosfera devenind înăbușitoare. Domnul Hansen a clipit, strângând din dinți. Kelly știa că ar fi trebuit să zică „îmi pare rău” și a dat s-o spună, dar înainte să apuce să rostească vreo vorbă, toți au început să râdă. Lui Kelly i-au trebuit câteva clipe ca să-și dea seama că puștii râdeau *cu ea, nu de ea.* Asta nu i se mai întâmplase niciodată. Inima a început să-i bată mai tare. Chipul i s-a înfierbântat.

— Asta a fost bună! a zis Pete Nichol din spatele ei.

Pete, un campion la aruncat cocoloașe cu scuiapat, care nu i se adresase niciodată în mod direct. Pete cel înalt, de un blond strălucitor, și bogat pe deasupra. Era fiul producătorului unuia dintre serialele preferate ale lui Kelly, și avea părul ca de mătase albă, vizibil afectat de expunerea îndelungată la clorul din apa piscinelor. Pete Nichol a bătut-o pe spate, dar domnul Hansen a spus:

— Domnișoară Lund! Ești reținută după ore! — iar asta i-a făcut pe toți să râdă și mai tare.

Unii chiar au izbucnit în urale. Kelly s-a întors și s-a încumetat să arunce o privire către clasă, moment în care a zărit cocoloșul căzut pe podea, lângă piciorul ei (*nu era un cocoloș cu scuiapat*), iar când s-a uitat în sus și spre rândul de bănci de lângă ea, Bellamy Marshall gesticula înspre bilețel, făcându-și să zdrăngăne brățările din argint.

Citește-l, a mimat Bellamy.

Bellamy era nou-venită, fiica unui faimos actor pe nume Sterling Marshall, care fusese mare vedetă prin anii '50-'60 și rămăsese încă o personalitate. Începuse să frecventeze Hollywood High după vacanța de Crăciun, după ce o școală privată cu pretenții din Santa Monica o

exmatriculase din motive misterioase. Exista ceva teatral, foarte teatral în felul în care Bellamy își făcuse apariția la o săptămână după reînceperea școlii, strecurându-se în ultimul rând de bănci din clasa domnului Hansen, în chiar ultimul rând, cu toate că profesorul arătase către un loc liber din față. Kelly se întorsese atunci pentru a se uita la această îndrăzneț nou-venită, cu brățările și blugii ei de firmă, cu luxoasa ei haină de piele. Bellamy Marshall, care nu-l lua în seamă pe domnul Hansen și răsuflea printre buzele reci, întredeschise, precum o eroină de film pusă pe fugă.

Bellamy îi zâmbise lui Kelly, iar Kelly zâmbise la rândul ei, dorindu-și să-i devină prietenă, dar întristându-se puțin deoarece știa că așa ceva nu era cu putință. Nu cu fata asta, bogată și strălucitoare, îmbrăcată în haină de piele, care-i surâdea lui Kelly doar pentru că nu știa mai multe...

Trecuse peste o lună de atunci.

După ce domnul Hansen i-a făcut pe toți să tacă, după ce a chemat-o pe Phoebe Calloway în fața clasei și i-a adresat aceeași întrebare, cea despre mitocondrii, iar Kelly s-a simțit din nou mai mult sau mai puțin invizibilă, a împins cu piciorul bucata de hârtie mai aproape de banca ei. A ridicat-o de pe podea și a despăturit-o fără zgomot.

PETRECERE DUPĂ ȘCOALĂ. LA MINE ACASĂ.

Kelly s-a întors către Bellamy, pentru a se asigura că nu era o glumă. În ziua aceea fata purta o altă haină de piele, una scurtă, de culoare maro. Probabil că avea un dulap plin cu astfel de jachete, toate din piele veritabilă.

Bellamy a mimat: *Deci?* Apoi i-a făcut cu ochiul lui Kelly. N-avea aerul cuiva care glumește.

Da, a dat din cap Kelly, uimită de momentul acela. Uimită de ziua aceea.

Nu era o petrecere în adevăratul sens al cuvântului. Doar Bellamy, Kelly, doi băieți din echipa de fotbal a școlii și un tip de douăzeci și trei de ani, înalt și slăbănog, pe nume Len, care avea o mustață-creion și o pungă de sendvișuri plină-ochi cu ceea ce el numea „cea mai bună marfă din Humbolt”. S-au întâlnit cu toții în parcare școlii, unde Len a scuturat Punguța înspre Bellamy și a zâmbit larg.

Cei doi băieți s-au îngrămădit în Trans Am-ul lui Len, în vreme ce Kelly a mers cu Bellamy în Volkswagenul Rabbit al acesteia. Au pornit în direcția opusă locuinței lui Kelly, au gonit pe Sunset Boulevard și pe lângă Bodega lui Barney, Bellamy făcând slalom printre șoferii lenți, cu ochelarii de soare îndreptați către șosea, cu brățările de argint alunecându-i în sus și în jos pe încheieturi în timp ce vira. Au mers în sus, tot mai sus, înspre dealuri, fără ca vreuna dintre ele să spună ceva, doar ascultând la radio melodia *Fetele bune* nu a formației The Knack's. Un cântec care lui Kelly nu-i plăcuse niciodată... până atunci.

Când se urcase în mașină, Kelly se așteptase să aibă emoții, dar faptul că Bellamy nu vorbea cu ea o ajuta să nu se simtă ca și cum ar fi fost scoasă la tablă. O liniște.

— Îmi dai și mie țigările? a spus Bellamy. Sunt în poșetă.

Kelly i-a ridicat geanta de pe podeaua mașinii. Era o Louis Vuitton. Multe fete de la școală aveau asemenea

¹ Regiune din statul California cunoscută pentru culturile legale de marijuana. (N.t.)

poșete. Le spuneau „Louie Vouies” și se purtau neglijent cu ele, aruncându-le de colo până colo, de parcă ar fi fost o nimica toată, însă Kelly știa adevărul. Mama ei îi arătase cândva una la I. Magnin, lovind cu unghia în eticheta care indica prețul.

— *Tu ai cheltui atâția bani?* o întrebase.

Mama lui Kelly lucra la I. Magnin ca vânzătoare la raionul cu farduri. Dar nici măcar cu reducerile pe care le primea ca angajată nu cumpărase vreodată ceva de acolo pentru Kelly ori pentru ea însăși.

— *E o nerușinare*, spunea femeia, referindu-se la prețuri, la tot magazinul.

Kelly nu-i răspundea niciodată. Ei i se părea frumos.

— *Într-o bună zi*, obișnuia să zică mama, *o să ne scot din orașul ăsta.*

Kelly a tras cu grijă fermoarul poșetei. A scos din ea un pachet de Marlboro roșu (marca mamei) și i l-a întins lui Bellamy.

— Poți să iei și tu una, i-a spus aceasta.

— Mersi.

Bellamy și-a aprins o țigară de la bricheta mașinii, apoi i-a întins-o lui Kelly fără să se uite la ea. Gestul a făcut-o să se simtă ca și când s-ar fi cunoscut de ani de zile. Apoi Bellamy a coborât geamurile, iar Kelly a suflat un nor de fum în aerul tot mai cald.

— *Len te place*, i-a spus Bellamy. *Îmi dau eu seama.*

Kelly a simțit cum i se înroșesc obraji.

— Cum l-ai cunoscut?

Colega ei a ridicat din umeri.

— *Pur și simplu... de pe aici*, a răspuns ea. *Uneori se poartă ca o secătură, dar are întotdeauna iarbă bună. Și îmi place la nebunie cum miroase în mașina lui.*

— Chiar are douăzeci și trei de ani?

— Da.

— Uau!

De cealaltă parte a parbrizului, inscripția Hollywood se înălța în fața lor, ducând-o pe Kelly cu gândul la Catherine. Întotdeauna o făcea să-și amintească de sora ei, de felul în care aceasta obișnuia să se laude oricui ar fi stat s-o asculte cu priveliștea pe care o aveau către literele uriașe.

— *Din apartamentul nostru se vede* inscripția, spunea ea, accentuând cuvântul *inscripție*, de parcă s-ar fi referit la Empire State Building ori la Turnul Eiffel, când, la drept vorbind, pe vremea aia literele care alcătuiau cuvântul Hollywood arătau oribil: pline de găuri, gata să se sfărâme pe dealuri, primul și al treilea o lipsind aproape complet.

— *Cine ar vrea s-o vadă?* o întreba Kelly. *E urâtă.*

— *Ba nu e. Trebuie doar reparată.*

Cu doi ani în urmă, o mulțime de vedete de cinema și de politicieni bogați deveniseră interesați de inscripția intrată în descompunere, așa că o refăcuseră. Alice Cooper chiar își donase primul o din nume, ca să-l înlocuiască pe cel mai deteriorat dintre cele două, apoi își spusese Alice Coper pentru tot restul anului, lucru care lui Catherine i s-ar fi părut amuzant, dacă ar mai fi fost în viață...

La radio, The Knack se auzeau tot mai încet, făcându-i loc lui Tom Petty. Era cântecul care-i plăcea lui Kelly, cel despre o fată crescută cu promisiuni. A mai tras o dată din țigară și a ridicat ochii către inscripția lui Catherine. Scânteia alb în soare, cu literele întregi și primitoare. *Unele lucruri chiar ajung să fie reparate.*

— Ai fost mortală azi, a spus Bellamy.

— Hm?

— La ora de științe! Cum de ai avut tupeul să-i spui așa ceva lui Hansen?

— Ah! a răspuns Kelly, amintindu-și. Ăăă... pur și simplu mi-a scăpat, cred.

— „Adorm fără probleme...” a repetat Bellamy. Frate! Asta o să mă țină tot anul. Toată *viața*!

Kelly a continuat să tragă din țigară și a surâs ușor.

— Pur și simplu a trebuit să i-o zic, a spus ea. Era atât de enervant!

Bellamy a izbucnit într-un râs cald și molipsitor, iar Kelly i s-a alăturat. A încercat să-și aducă aminte când răsese ultima oară de ceva care nu era difuzat la televizor. Probabil că pe vremea când Catherine era încă în viață, când încă erau mici.

— Ce față avea Hansen! a spus Bellamy, hohotind. Strângea atât de tare din dinți, încât am crezut că o să-și iasă ochii din cap!

Iar Kelly a continuat să râdă, în vreme ce Tom Petty cânta despre Fata Americană, umplând mașina de muzică.

În cele din urmă și-au recăpătat suflul. Bellamy a încetinit la un semafor, frânând ușor. Era o șoferiță pricepută. Kelly nu știa să conducă deloc. Se înscriesese la școala de șoferi, dar lipsise la majoritatea cursurilor. Ce rost avea? Mama oricum n-ar fi lăsat-o niciodată să folosească mașina.

— Deci, a spus Bellamy. Bănuiesc că ți-au dat drumul mai devreme pentru că erai la prima abatere.

— Hm?

— Știi tu. Mă așteptam să te țină la școală până la apus.

Lui Kelly i s-a uscat gura. *Domnișoară Lund! Ești reținută după ore.* Erau cuvintele pe care le rostise domnul

Hansen. Nu mai fusese pedepsită niciodată până atunci, copilă anonimă ce era, jumătatea unei perechi nepotrivite, geamăna cea tăcută, cea banală. În afara notelor proaste, până azi nu mai intrase în niciun fel de bucluc, nu se purtase niciodată urât, ba abia dacă vorbise. Și poftim, acum, chiar de prima dată, ea... *Mama o să mă omoare.* S-a întors către Bellamy, cu obrajii arzând.

— Nu m-am dus în sala de pedeapsă, a spus ea. Nu m-am prezentat deloc.

Bellamy a clipit din ochii dați cu rimel.

— Tu vorbești serios?

— Da, a răspuns Kelly. Am uitat.

Bellamy s-a întors din nou cu fața către drum, în clipa în care culoarea semaforului devenea verde și pe chip i s-a ivit un zâmbet larg.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Kelly Lund, a spus ea.

Kelly a zâmbit la rândul ei. Nu se putea abține.

Când au ajuns acasă la Bellamy, băieții le așteptau deja în față.

— Cum te cheamă, scumpo? a întrebat Len.

Îi tot surâdea, un surâs alunecos.

— O cheamă Kelly, nu Scumpo, a intervenit Bellamy. Încearcă să nu salivezi.

Unul dintre fotbaliști a spus:

— Cui îi pasă de nume? Hai să fumăm!

Kelly îi asculta doar pe jumătate. Se holba întruna la casa lui Bellamy. Era uriașă, un palat din cărămidă, cu acoperiș sclipitor din țiglă roșie și balcoane de jur împrejur. Ca să ajungă aici, trecuseră de o poartă și conduseseră de-a lungul unei alei lungi, mărginite de palmieri,